

— Какъ? вий, вий да плащате?! възможно ли е това? Извикаха нѣколко войника, когато опълченцитѣ поискаха да платятъ наново поръчаното вино.

— Кой, кой ще плаща? Чакай да видимъ.

— А, ти ли?! какъ смѣешъ ти да черпишъ царскитѣ войници?

На горнитѣ и подобни на тѣхъ сцени брой нѣмаше. Отъ тѣхъ се виждаше едно сърдечно и искрено отношение на Русскитѣ войници къмъ опълченцитѣ.

Освѣнъ сардели, риби сушени и въ бѣчви, пастарма и др. такива, друго нищо не се намираше за ѣденіе въ града.

Слѣдъ като обиколихъ по главнитѣ улици, азъ се отбихъ въ една бръснарница да се острижа, но прѣди още да влѣза въ бръснарницата, чухъ отъ вжтрѣ викъ и псувни, а когато влѣзохъ — видѣхъ слѣдующата сцена: берберина — Румжнинъ, блѣденъ и растреперенъ отъ страхъ се бѣше заврѣлъ въ единъ жгълъ въ берберницата и се защищаваше отъ нападението на Бойко — вѣстовоя на поручикъ Живарева — съ единъ голѣмъ столъ. Оказа се, че скарванieto, а подиръ и нападението отъ страна на Бойко, произлѣзло отъ това, че му билъ искалъ три гологана да му обрѣсне брадата, а Бойко намиралъ, че три гологана било твърдѣ много. Любопитното е, обаче, това, че нито Бойко разбираше Румжнина, нито този послѣдния — първия.

— Азъ тебъ, ще те науча, грабителю, викаше Бойко, като нападале съ стиснати умруци берберина, да земашъ толкова скъпо!

— *Cé vrei de la mine, domnulo! Lasame in pace* (какво искашъ отъ менъ, господине? оставиме въ покой) викаше — берберина.

Азъ заповѣдахъ на Бойко да си излѣзи.

— Ваше благородие, трѣбва да му се побие мордата“ . . ., но азъ прѣккснахъ Бойко съ втората си заповѣдъ да излѣзе, което той и направи, съ явно неудоволствие, за гдѣто му попрѣчихъ да отупа Румжнина.